

Stine Munchs prædiken 2. søndag efter trinitatis

Taler

Stine Munch
Sognepræst i Vor Frue Kirke,
Københavns Domkirke

Dato

9. juni 2024

Sted

Vor Frue Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 14, vers 25-35

Evangeliet er gratis; at være et Guds barn er ikke noget vi kan købe os til - ikke noget vi kan gøre os fortjent til.

Vi har fået det hele foræret, så vi i tillid til Guds nåde kan leve ubekymret over gårsdagens fejl og svigt og i tillid til at Gud også i morgen vil være med os og gøre dagen og livet nyt for os igen.

Vi kan altså leve i frihed overfor at vi grundlæggende er så utilstrækkelige.

Det er det mine prædikener drejer sig om hver eneste gang.

Det virker meget voldsomt i dag, når Jesus siger at vi skal bryde med vores nærmeste familie og opgive vores eget liv.

Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel.

Det betyder, at hvis man vil følge Jesus, så er det ham, Gud, man skal lade være vejleder for sit liv, og ingen anden, ikke alt muligt andet.

På den ene side er det hele altså gratis.

På den anden side koster det.

Det er klart at vi er langt fra de første kristne menigheders virkelighed og hverdag. Dengang hvor det var forbundet med livsfare at bekende sig til kristendommen; hvor man kunne ende sit liv for løverne i Colosseum eller som en levende fakkell i den romerske kejsers have.

Men i dag er der også steder i verden hvor det er forbundet med livsfare at være kristen.

Dengang og der hvor kristne i dag forfølges er det klart hvad det koster at være kristen.

Men jo ikke her hos os.

Her kan vi kristne leve i frihed!

Når vi i kirken taler om **det kristne menneskes frihed**, så er det en dyb og grundlæggende frihed, der menes.

Ikke det, at vi ikke bliver brændt eller sat i fængsel for at være kristne, men en frihed fra al den udvendige lovoverholdelse og en frihed fra at skulle krybe, tynget af synden, den dårlige samvittighed, vores utilstrækkelighed.

For igennem evangeliet har vi jo fået at vide, at vi er fri, Kristus har taget al vores elendighed på sig.

Så selvom man skulle sidde i fængsel eller på anden måde være fanget, så er man i kristelig forstand fri.

Men det er **ikke** at leve uden **bånd**. At være frelst og leve som et frit menneske er at være bundet til Gud og næsten, på en anden måde, i kærlighed og ansvarlighed.

At være bundet til næsten er også centralt i dag.

Hvis man hører det Jesus siger i et lidt større perspektiv end lige det med at hade sin far og sin mor, så siger han jo i dag i høj grad noget om at tage ansvar.

Noget om at tage sit liv alvorligt og især om at tage konsekvenserne af de

handling og valg man har gjort.

Ofte er det svært at sige ja eller nej med overbevisning – for vælger man noget til, vælger man jo også noget fra.. og at tage en afgørende beslutning kan sommetider trække ud.

I de fleste tilfælde bliver det mange gange i stedet til et nølent 'tjah' eller et 'tjoh', og på den ene side og på den anden side, og et sådant svar har den fordel, at vi altid kan snakke os fra det, hvis vi skulle komme på andre tanker, eller hvis vi senere fortryder. Det er bekvemt uforpligtende.

Og en del af os, er gode til at afgive svar med forbehold, som modificerer det, vi vil sige.

Men Jesus giver os ikke et tilbud, der er billigt eller nemt eller sådan på den ene og på den anden side-agtigt.

Troen på Gud har konsekvenser.

Konsekvenserne for vort indre er måske umiddelbart lettest at trække frem: en styrke og ro, en hjælp på de tidspunkter i livet, hvor jeg har det svært, en glæde og en frihed.

Men hvad så med de ydre? Tør vi også sige, at der er nogen af dem? Ja, hvis ikke det hele skal være tom snak.

Troen må sætte sig spor ikke bare i det, som vi føler og tror, men også i det, vi gør, det liv som vi lever og de valg som vi træffer.

Det Jesus gør op med i dag, er tilhørsforholdet til slægten og familien som mere bestemmende for et menneskets liv end evangeliet.

Men Jesus siger jo også at man skal elske sin næste..

Da han bliver spurgt af farisæerne siger han oven i købet:

>Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.< Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med

det: >Du skal elske din næste som dig selv.< På de to bud hviler hele loven og profeterne.<

Så, hvis jeg skal elske min næste, skal jeg vel også elske far, mor og søskende? Som er mine nærmeste næster.

Og dertil kommer så, at jeg blandt mine nærmeste næster skal vidne om hvad Jesus fortæller os fordi Guds ord skal forkyndes overalt.

Og det kan være svært nok, og mange gange er det i virkeligheden lettere at være lunken, for så kan jeg tie stille med min overbevisning om, hvad der er sandt, af hensyn til den gode stemning omkring familiens middagsbord, eller blandt kollegerne, eller hvor det måtte være.

Og her kommer Jesu pointe: relationerne til mine nærmeste må ikke være mere styrende end kaldet til at være Jesu discipel.

Det er her Jesus vil ruske op i os!

Han vil have os til at tage stilling, til at vælge livet, ikke med forbehold og lunkenhed, men med mod og ånd og vilje og stolthed og lidenskab og tro.

Tro på, at Han fortæller os sandheden og at vi derfor skal turde at leve den og stå ved den, også overfor dem der måske ikke er enige, også selvom det er vores nærmeste.

Han vil fortælle os, at vores relationer til familien, til venner, og vores status i samfundet, ikke i grunden er vores identitet.

Og det er skræmmende, for hvem og hvad er jeg uden alt det?

Befrielsen er, at Gud ved hvem jeg er og at Kristus er dommeren, og ikke jeg selv, andre mennesker eller mit mislykkede eller vellykkede liv.

Befrielsen er, at Kristus er vejen og sandheden og livet hos hvem jeg skal hente modet til at leve også når jeg bliver nødt til at sige noget andet end det mine nærmeste siger.

Og selvom vores relationer til familien virker som det stærkeste i vores liv, så ved vi også godt, at vi kun er mennesker og desværre sker det indimellem, at familier brydes og de, der er ellers var blodsbeslægtede med hinanden, bliver uvenner og aldrig ses mere. Det er ulykkeligt. Og hvem er man, kan man sandsynligvis tænke, når man ikke har kontakt med sine forældre eller sine søskende.

Det kan være et tabu, noget skamfuldt, et nederlag.

Og.

Guds kærlighed, Guds relation til os er anderledes – den er evig.

Ubrydelig, selv ikke døden kan få bugt med Guds kærlighed til sine børn.

Og derfor, siger Jesus, er relationen til Gud vigtige og vægtigere end alt. Selv føler jeg at det er en stor trøst. Uanset hvad der kan siges om mig, så kan ingen tage fra mig, at jeg er døbt og at jeg derfor har fået løftet om, at jeg er Guds barn indtil verdens ende.

Og længere kommer vi nok ikke. End at klamre os til det løfte og sidde og regne på sagen, - og tøve, fordi prisen forekommer os for høj.

Heldigvis lader Gud sig ikke bremse af det. Men bliver ved med at komme til os.

Og det med at regne på sagen; det står der jo netop også noget om i dagens tekst:

Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind?

Jeg synes det er svære ord. For betyder det, at man hellere lige må regne på, om

man nu også kan være en stærk og trofast kristen, der kan holde ud i al slags modstand indtil den yderste dag?

Ja, for mig ved jeg da godt, at den slags regnestykke vil gå i minus.

Men måske er det slet ikke os, der skal beregne alting; men **Gud** der finder ud af, hvad hele skaberværket og forholdet til mennesket egentlig koster. Og det ved Gud jo allerede, og han ved også hvem der vinder, hvad der er stærkest. Det er godheden og kærligheden der tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Og det på trods af alle os. For Gud er en lidenskabelig hvis kærlighed aldrig hører op.

Og det er det vi skal lære af. Vi skal ikke være lunkne og lige glade, men vi skal leve livet med lidenskab, med varme.

Ingen af os er Jesus selv. Han gav sit liv, for os.

Men det han fortæller os i dag, og det vi skal høre, det er, at vi skal lade Jesu ord og bud være det afgørende i livet og vi skal lade hans lidenskab smitte af på os. Vi skal turde tro på, at Gud er en lidenskabelig Gud der aldrig slipper os, heller ikke når vi er vores egen værste fjende, når vi falder ned i mismodens sorte hul. Vi skal tro på, kære menighed, at vi igen vil mærke solen gløde på vores slidte kroppe; at Kristus vil gå med os igennem vore tjørnekrat, af alle de forskellige slags igennem livet. Livet koster, troen koster. Og. Vi er ikke alene.

Amen.

Lovprisning:

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed.

Amen.

Kirkebøn

Gud, vi beder dig -
du, som kender vore bekymringer.
Du, som kender vore behov for at sikre os og få garantier for et langt og lykkeligt liv;
Giv os at få øje på rigdom vi har i dig, og lær os at leve med usikkerheden i den verdslige verden.
Giv os håb og lær os at give det væk.
Giv os en tro, der kan flytte grænser - især de grænser, vi selv sætter op - både for andre og for os selv.
Åbn vore øjne og ører, så vi kan se det, vi ikke altid kan få øje på:
- at livet er en gave, der gør os rige.
Lær os at bruge af vort overskud - både det, der kan måles, og det, der ikke kan.
Gør os til varme og lidenskabelige mennesker, som kan le, når vi er glade - og græde,
når vi er kede af det – og tage ansvar for hvem vi i grunden er. Mennesker der tør slås
for det, som vi har kært, du er jo med os, også selvom den gode stemning skulle blive spoleret.
Giv styrke og kærlighed til vor konge, Frederik d. 10ende. - og til alle, der skal udøve magt.
Vær med vort folk og fædreland.
Vær med din kirke, så den kan udbrede evangeliets glade og enestående budskab til alle.
Vær med de syge, de sorgfulde, og dem der snart skal dø.
Vær med os alle, Gud, og styrk os hver især.

Amen.

Velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:
Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle!

Kilde

domkirken.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/stine-munchs-praediken-2-sondag-efter-trinitatis>